

Hans Memling, *A fájdalmas Krisztus* (1490 után)
Esztergom, Keresztény Múzeum

Jézus „feltámadása nem múltbeli dolog;
életerő lakik benne, amely átjárta a világot.”

Kedves Barátom!

Ferenc pápa *Evangelii gaudium* [Az evangélium öröme] kezdetű apostoli buzdításában olvashatjuk a fenti szavakat. Az idézett rész így folytatódik: „Ahol úgy látszik, hogy minden meghalt, ott apránként mindenfelől a feltámadás csírái jelennek meg. Olyan erő ez, amelynek nincsen párja” (nr. 276). Nagy szükségünk van az életnek, az erőnek, a reménynek erre a tanítására, hisz oly sokan sugallják azt nekünk, hogy a világban csak rossz és romlás, veszély és pusztulás van. Húsvét bizonyos értelemben arról szól, hogy megmakacsoljuk magunkat: nem akarunk hinni azoknak, akik így beszélnek, akik növelni szeretnék félelmeinket, elmélyíteni aggályainkat. A világ szép, s az élet megéri, hogy éljük, megéljük, átéljük azt. A múltó idő sodrában minden hajnalhasadás, minden tavasz az üzeni: van még ajándék, amit csak most fogunk megkapni, áll még előttünk olyan útszakasz, ami másfelé, új találkozások irányába vezet, hisz az élet legutolsó percére is egy örökkévalóság következik. A történetünk még nem ért a végére – akármennyire is elfáradunk, a mában formálódik számunkra a holnap titka.

„A világban mindennap újjászületik a szépség,
amely a történelem drámái által átalakítva támad fel...
Ez a feltámadás ereje.”

Amikor Húsvét „főszereplőjére”, Jézusra tekintünk, akkor benne meglátjuk a fenti pápai idézet igazát, a nagy istenemberi szintézist: ő testébe marva-mélyesztve hordozza a történelmi dráma lenyomatát, a sebhelyeket, a szögek és a láncza nyomát; ugyanakkor szépséges fény árad belőle. Nem erőszakosan és durván, hanem szelíden, békésen. „A kereszt oldalából vér és víz áradott, e forrásból a világnak új élet támadott. Érettünk vállalt sebhelyek, már dicsőségben fénylenek” – énekeljük régi magyar népénekünkben. A keresztről nem vádlón és számonkérőn, hanem szeretettel, a dráma örvénylésében is békével tekint ránk az Isten. A keresztre nézve ezért mi sem pusztán szenvedést és halált látunk, hanem a homályainkon áttetsző szelíd fényt, mely képes vezetni minket. Az értünk meghaló Isten szavak nélkül üzen nekünk: ennyire értékesek vagyunk, ilyen kincs az élet, ekkora csoda a belénk öntött szépség, a bensőnkéből születő jószág!

Jó, hogy bekéredzkedik mindennapjaink sorába az Ünnepe, mert megtanít minket élni. Rámutat arra, ami igazán fontos: amíg van, aki vállalja – szeretetből – a keresztet, addig van élet is. Ameddig valaki mer áldozatot hozni egy másik emberért, addig van jövő. Míg vannak olyanok, akik hisznek az igaz, a jó, a szép erőszakmentes erejében, a húsvéti fény szelídségében, abban, hogy a sebhelyek, s nem a páncélzatok és fegyverek nyitnak utat előttünk a jövő felé, addig nem kell félnünk – bennük az Úr jár közöttünk.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok áldott, kegyelmekben gazdag Húsvétot!

Esztergom, 2017. április 6.